

IN MEMORIAM

Lammert Bonhof
(23-02-1921 — 24-06-2004)

Een groot natuurkenner en -liefhebber is in het harnas gestorven

Namens de Werkgroep Mycologisch Onderzoek IJsselmeerpolders wil ik enkele woorden aan zijn nagedachtenis wijden. Vanwege vakantie of werk waren veel WMOIJ-leden 28 juni afwezig op zijn begrafenis.

In de vroege uren van donderdag 24 juni overleed Lammert in ziekenhuis St.-Jansdal Harderwijk, waarin hij ruim twee weken lag. Woensdag 9 juni was hij met ons op de WMOIJ-excursie. Henk Dekker, met wie hij het laatste jaar veel samen reed, was op vakantie en Lammert reed alleen. Boswachterij Spijk-Bremerberg, even voorbij de Elburgerbrug, was voor hem ook bijna een ‘thuiswedstrijd’. Maar zelfs zo’n korte afstand blijkt te ver te kunnen zijn. Tijdens de excursie viel hij ’s middags een keer op zijn knieën. Toen ik er naar vroeg zei hij: “Ik struikelde, maar gelukkig heb ik mijn stok bij me, want anders kon ik niet overeind komen”. Tenslotte was hij een goed zoeker, die links en rechts van de paden zwierf, zoals hij altijd deed. Aan de rand van het bos lag in een diepe kuil de grenssloot langs de Enkweg. Anderen liepen langs die sloot naar de in- en uitgang van het bos, maar Lammert moest er dwars doorheen en plofte aan de overkant in het gras. Ooggetuigen zagen hem wit weggetrokken roerloos liggen, totdat hij uit zijn portemonnee een pilletje pakte dat hij onder zijn tong stopte. Toen Yvonne hem vroeg of wij hem thuis zouden brengen sloeg hij dat aanbod af, hij kon het zelf wel, er was niks aan de hand. Thuis heb ik er nog aan gedacht om te bellen of hij goed aangekomen was. Maar stel je voor dat je zijn vrouw Corrie onnodig ongerust maakte over hem, dus liever niet doen! Na 23.00 uur belde Corrie me over die boom bij Doornspijk waar hij – waarschijnlijk na een hartaanval – tegenaan gebotst was. Ik schrok me rot en had spijt als haren op mijn hoofd dat ik niet doorgedrukt had om hem thuis te brengen! Maar Lammert was een volwassen kerel die je niet simpel kon dwingen en hij was verschrikkelijk eigenwijs!

Bij kennis was hij in de ambulance naar het ziekenhuis gebracht. Zijn letsel leek beperkt tot een linker pols, die tijdelijk in het gips moest en een gescheurde blaas, waarvoor hij een katheter kreeg. Binnen 2 weken ging de katheter eruit, was hij lopend patiënt, en mocht hij weer naar huis. Hij bracht zijn visite ’s avonds naar de uitgang, werd ’s nachts doodziek, moest naar de intensive care en overleed de volgende nacht, waarschijnlijk vanwege een virus in de blaas.

Van de vele jaren die hij lid was van de NMV en de WMOIJ kenden wij hem in het bijzonder van de laatste 10 jaar in Flevoland. Hij was een groot kenner van de Veluwe en Flevoland en een onuitputtelijk verhalenverteller over zijn vakanties naar natuurgebieden in het buitenland, oud Nunspeet, het Ronde Huis, het Roode Koper, enz. Hij was uiterst kritisch over terreinbeheerders van SBB, die in het Zandenbos schitterende naaldbomen gesloopt hadden, van Natuurmonumenten over de Bloemkampen en het Hulshorsterzand, waar zeldzaamheden verpest waren en van Gemeente Nunspeet waar bij het schoonmaken van de vennen veel plant- en diersoorten vernield waren. Hij zei die dingen zo geëmotioneerd dat ik denk dat de desbetreffende verantwoordelijken bij gelegenheid de volle laag kregen; hij nam geen blad voor de mond en had geen stroopkwast!

Hoewel bijna altijd alles vroeger veel beter ging, was hij een enkele keer positief, zoals over beheerder Klein Thijssink van de Leemputten bij Staverden van Gemeente Ermelo en ook Landgoed Staverden van Gelders Landschap waar hij mij en Yvonne trots Mijtertjes toonde.

Hoewel hij een groot verteller was heb ik maar één artikel, namelijk “Paddestoelen op de Noordwest-Veluwe”, in Coolia van Lammert kunnen vinden. Wel leverde hij gegevens en werd hij geraadpleegd, wat blijkt uit de publicatie “Tussen IJsselvliedt en Essenburg. Landgoederen op de Noord-Veluwe”, gezamenlijke uitgave van de verenigingen “De Broeklanden” (Oldebroek), “Arent thoe Boecop” (Elburg), “Nuwenspete” (Nunspeet) en Streekarchivariaat Elburg, Ermelo, Nunspeet en Oldebroek. In de verantwoording staat o.a.: “Voor de Nunspeetse bijdrage dient nog de naam van de heer L. Bonhof genoemd te worden. Met zijn grote kennis van flora en fauna heeft hij een belangrijk aandeel gehad in het verschaffen van inzicht in wat er groeit en bloeit op de Nunspeetse landgoederen.”

Als paddestoelenvriend zullen we aan hem blijven denken en hem ons herinneren als uitvinder van de 3-centimeterklasse: paddestoelen moesten van hem liefst een hoed van minstens 3 cm doorsnee hebben, anders stelden ze niets voor, waren ze (te) nietig! Rusteloze Lammert ruste in vrede!

Gerrit van Duuren